

delig, men det kommer dog an paa, hvor store de praktiske Ulemper herved i Virkeligheden ere. Jeg kunde fristes til at bede ærede Medlemmer, som ere tilbørlige til at betragte dette som saa forkræfteligt, at et Statsregnskab bliver henliggende uafgjort, at se hen til Frankrig. Da der nylig er blevet henvist til en Artikel i Revue des deux mondes om Sømnevæsenet, turde jeg maasse være saa dristig at henvise til en Artikel om Finansvæsenet i samme Tidsskrift af den forhenværende Finansminister Leon Say, der har skrevet om Finanslovens Behandling i de franske Kamre. Der er mange høist belydende og kuriøse Paralleller, som man mindst skulde vente, med vore Forhold, men særlig er der en Ting, som har overrasket mig, og som jeg vil fremhæve som noget Beroligende til Sammenligning. Jeg veed ikke, om de Herrer have nogen Forestilling om, hvor mange Statsregnskaber der henligge uafgjorte i Frankrig? Det er over 10. Og det er ikke, fordi der er nogen særlig Konflikt, man har kun ikke naaet at komme igennem dem. Det er ikke noget prisværdigt Exempel, langt fra, det er meget uforstandigt, men vi maa blot ikke tro, at disse Spørgsmaal, om man kan blive færdig med Finansloven den 1ste April, eller om Statsregnskabet bliver endelig afgjort, er Noget, som kun forekommer hos os og gjør, at vi staa saa uendelig langt tilbage for Andre.

Carlson: Jeg er lidt forundret over, at man bestandig stiller det frem, som om man fra visse Sider er mere angst for at betro det bestaaende Ministerium, som dog i det Hele taget Høire har understøttet, en særlig Magt under de nuværende Forhold, end for, hvad der vil komme ud deraf, hvis man ikke for Alvor gjør Noget for at modstaa Bestræbelserne for at forandre Grundloven paa en Maade, der efter min Mening ere fuldstændig grundlovsiridig. Jeg er ikke saa bange for de store Omvæltningsforetagender, som man synes fra en vis Side at forudsætte, at Ministeriet kunde komme ind paa, slet ikke, det er der ikke den mindste Grund til; hvis man paa en lempeligere Maade kunde føre Forholdene tilbage til det, der virkelig var Grundlovens Mening, vilde det jo være det Bedste, og saa var der jo ikke den mindste Tristelse til at begaa Grundlovsbrud, men hvis man forudsætter, at det blev Tilfældet, at der fra den ene eller anden Side nødvendigvis maatte foretages et Grundlovsbrud, jeg

mener Noget, der vilde forandre Forholdene væsentlig, tror jeg, at jeg for min Del lige overfor det Raad, der staaer bagved Oppositionen, vilde nære mere Frygt for, hvad der kommer ud af det, hvis man nægtede Ministeriet, hvad det ansaa for høist ønskeligt for at ordne Forholdene. Videre har jeg ikke at sige, jeg har ikke hørt Noget, der kan forandre det, jeg sagde forrige Gang. Jeg stemmer for det, Ministeriet forlanger.

Da ikke Flere ønskede at udtale sig, sluttedes Forhandlingen, og man gik til Afstemning.

1) Endringsforslag af Haffner, Larsen, Møhlen, Neergaard og Bloug:

Lovforslaget affattes saaledes:

Forslag til Lov
om

Bemyndigelse til midlertidig at opkræve
Skatter og afholde Statsudgifter.

§ 1.

Indtil Finansloven for Finansaaet fra 1ste April 1885 til 31te Marts 1886 er givet, dog ikke udover 30te April 1885, bemyndiges Regjeringen til at opkræve de bestaaende Skatter og Afgifter og til at afholde, foruden de løbende, tillige de nødvendige Udgifter, dog at de Hovedsummer og særskilte Poster, som ere opførte i det Forslag til Finansloov for bemeldte Finansaar, der er fremlagt paa Rigsdagen, med de Endringer, der ere vedtagne af begge Rigsdagens Afdelinger, ikke overskrides.

§ 2.

Denne Lov træder i Kraft den 1ste April 1885.

vedtoges med 43 St. mod 16.

2) Fastholdelsen af Lovforslaget i den nu vedtagne Skikkelse
vedtoges enstemmig med 43 St.

3) Lovforslagets Omgang til 3die Behandling
vedtoges enstemmig med 43 Stemmer.